

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. június 28.
(vasárnap)

Horváth Géza

VÁNDORUTUNK ERŐSSÉGEI

Énekek: 121,1; 624; 508,7; 487; 292

Lekció: Ézs 40,21-29

Alapige: Zsolt 121,1-5

„Grádicsok éneke. Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet. Nem engedi, hogy lábad inogjon, nem szunnyad el a te őriződ. Íme, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője! Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobb kezed felől.”

Imádkozzunk!

Olyan nagy dolog az, Urunk, hogy igaz a zsoltár szava: szemem a hegyekre emelem, onnan jön nékem minden segedelmem! Köszönjük, hogy nem csak mi nézhetünk Rád, hanem az a nagyobb kegyelem, hogy Te szemmel tartasz bennünket. Köszönjük Urunk, hogy nem úgy nézel le ránk, mint a Bábel tornya építőire, hogy mit csinálnak azok ott lent, hanem úgy figyelsz ránk, mint népedre, mint gyermekeidre, és úgy tekintesz bennünket, hogy hol avatkozhatsz be, hol jöhetsz a mi segítségünkre.

Köszönjük azt a bizonyosságot, hogy a mi segítségünk Tőled van. Köszönjük, hogy megsegítettél bennünket arra nézve is, hogy ebben a nagy melegben ide jöjjünk, megtartottál és megőriztél az úton. Szeretnénk előre elkérni, hogy a hazavivő úton is őrizz majd meg bennünket! Kérünk téged, hogy prédikáltasd szent igédet nekünk és mindazoknak, akik interneten hallgatják, és így vannak velünk ezen az alkalmon. Köszönjük, hogy a te igéd erős vigasz, a te igéd élő és ható, tudod, hogy mire van szükségünk, és mindig azt adod, ami kell nekünk.

Hadd kérjünk hozzá engedelmes szívet és olyan lelket, amely nemcsak hallgatja, hanem igyekszik megtartani mindazt, amit Te kérsz! Hadd merítsünk erőt, Urunk, a jövő hét napjaihoz, akik munkába mennek, akik nehéz körülmények között vannak, akik valamilyen döntés előtt állnak! Kérünk, hogy vezess

bennünket utunkon, és hogy a te igéd mécses legyen lábunk előtt, ösvényünk világossága! Jézus Krisztusért, a mi Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket! Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, ha valaki a Bibliaolvasó kalauz szerint olvassa az igét, akkor ezekben a napokban a zarándok-zsoltárokkal fog találkozni. Ezeknek az a jellegzetessége, hogy akkor énekelték, amikor Isten népe felment a jeruzsálemi templomba a szokásos évi ünnepre, amely Istentől elrendelt gyülekezési hely volt, és felvitték a bűnért való áldozatot, amelyet meghatározott körülmények között áldoztak meg. Ezeket a zsoltárokat zarándokénekeknek is nevezik, melyek néhány dologra emlékeztetnek bennünket.

Először is arra emlékeztetnek, hogy vannak alkalmak, amikor Isten népének egybe kell gyülekeznie, tehát időközönként össze kellett jönni. Tudjuk, hogy később egészen sűrűn, az első gyülekezetek pedig pünkösd után minden nap összejöttek, imádkoztak, igét hallgattak, az apostoli tanítással foglalkoztak és Úrvacsorával éltek. A Cselekedetek könyvének harmadik fejezetében olvassuk, hogy felmennek az imádkozás órájára a templomba, ahogy mi is eljövünk vasárnaponként. Eljövünk, mert Isten rendelt egy napot, amikor az Ő népe megpihen, amikor kifejezi az Ő népe, hogy a munka rabjai, hanem Jézus Krisztus szolgái. Megpihenhetünk, mert Egyiptomban rabszolga volt Isten népe, minden nap dolgoznia kellett, nekünk azonban Isten megengedi, hogy egy nap megpihenjünk, és a pihenés mellett elrendelte, hogy ezen a napon legyenek szent összegyülekezések. Isten népének tehát a hetedik napon, vagy a hét első napján, ahogy mi gyakoroljuk Jézus Krisztus feltámadása óta, össze kell gyülekeznie! Sokan vannak már a gyülekezetből szabadságon, így hadd javasoljam, hogy keressék fel a gyülekezetet, a templomot, helyben vagy a környéken, ahova el tudnak menni, és szánják rá azt az időt a pihenés közben is, hogy igét hallgassanak, és gyülekezeti közösségben legyenek!

Másodszor Isten népe számára azt jelentették a zarándokénekek, hogy ezen a földön zarándokok, jövevények és vándorok vagyunk, és ne csak a templomot keressük fel, hanem az eljövendőt keressük! Isten nem csak ezt a földet teremtette, benne mindazzal, amit nekünk adott, hanem a mennyet is teremtette, mindazokkal a lelkiekkel együtt, amit nekünk szánt, és Jézus Krisztusban igénybevehető és megkapható. Azt jelenti ez az Ő népe számára, hogy nemcsak a földiekkel törődünk, hanem a mennyeiekkel is, ahogy az apostol mondja az egyik levélben. Azt jelenti ez, hogy a világ zajából a menny nyugalma felé kell, hogy vágyakozzunk, közben engedelmeskedjünk Annak, aki minket szeretett!

Harmadszor azt is jelentették ezek a zsoltárok, hogy áldozathozatal nélkül nem megy, mert vannak, akik kevesebb, és vannak, akik több áldozatot hoznak ezért, hogy a gyülekezetbe menjenek. Ezt úgy értem, testvérek, hogy voltak, akik nagyon messze laktak a templomtól, voltak, akik közel laktak a templomhoz, és nekik nem volt olyan nagy áldozat időben felmenni. És bizony voltak emberek, akik a különféle törzsekből elindultak hordozva a nap hevét, az útnak a veszé-

lyeit és viszontagságait, és vállalták, hogy mégis mennek. Mondom ezt én, aki annak idején a gyülekezettől, ahol felnőttem, a legmesszebb laktam. Persze, egyszerű volt már, amikor autóval lehetett menni, de még kerékpárral sem volt olyan megterhelő, főleg a mi vidékünkön, ahol minden sík, de azért mégiscsak oda kellett szánni oda és vissza is azt az időt. Áldozatot hoztak ezek a zarándokok abban is, hogy vitték magukkal az áldozati ajándékot, az áldozati bárányt, amit Isten elrendelt, hogy milye kell vinni: ép, hím, egyesztendős legyen, és azt az úton etették, itatták, terelgették, vigyáztak rá, hogy odaérjenek.

Aztán jelentette a zarándok-zsoltár azt is, hogy másokkal együtt menetelünk ezen az úton, mert Isten adott mellénk olyanokat, akikkel egy a célunk, és akikkel egyfelé megyünk. Ahogy énekeljük is az énekben: „csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt, és egy terített asztal ád néki új erőt." Nagy kiváltság volt, hogy ezek a zarándokok együtt mehettek, egymást bátorítva és segítve. Ez azt jelentette, hogy amikor elindultak, akkor kiváltak abból a közegből, abból a környezetből, akik közé Isten odatette őket. Péter apostol ezzel kezdi a levelét, hogy: a szétszórtságban élőknek. Vagy gondoljatok az Eszter könyvére, amikor úgy szól az ige, hogy van egy nép, amely szétszórva és elkülönülten él az országban! Ki itt, ki ott lakott, és ennek többféle oka volt, de Isten mégis úgy engedte, hogy elvegyüljenek a többi nép közé. A mai zarándoklatok, amit a pszichológia gyakorol, nem ilyen zarándokutak, ezeknek semmi köze az akkori zarándokutakhoz. Itt másról volt szó, amikor ezek az emberek, Isten népe elindult, akkor kiváltak a környezetükből, bezárták a kis házukat, és indultak együtt a Jeruzsálemi templomba.

Testvérek, az istentisztelet itt kezdődik. Kérdezhetné valaki, hogy mi az istentisztelet, éneklés, igehallgatás? Az istentisztelet ott kezdődik, amikor kilépsz az ajtón, bezárod a kertkaput, és elindulsz. Testvérek, volt olyan világ, amikor ez nagy bizonyságtétel volt. Abban a világban, amikor a pedagógusoknak ki volt adva, hogy nézzék, hogy ki megy templomba, mert aki templomba ment, hétfőn az volt az első felelő. Ez egy nagy bizonyságtétel volt, ha ott valaki elindult. Nagy bizonyságtétel lesz, testvérem, amikor te is elindulsz, mert ez azt jelenti, hogy ki akarsz válni a megszokott környezetedből. Ki akarsz válni abból a közegből, légkörből, ott hagyva a telefont, nem csak kikapcsolni, hanem otthon is hagyni. Mert kiszakadunk egy kicsit, ha csak egy vagy másfél órára is, de kiszakadunk. Lehet, hogy valaki egy verkliből, egy állandó mókuskerékből szakad ki. És milyen borzasztó az, testvérek, mikor valaki nem tud kiszakadni! Volt valaki, aki azt mondta nekem, hogy ha otthagyom a munkát vasárnap is, akkor a munkások kilopják a szememet. Nem tudott kiszakadni, alig várta, hogy nyugdíjba menjen. Testvérek, igen, kiszakadunk, eljövünk, mert zarándokok vagyunk. Keressük az eljövendőt, a mennyei világ erőivel szeretnénk megtöltekezni. Egész héten elég, hogy „köt s lehúz még régi csüggedésünk". Elfáradunk a világ zaján, mondja a 475. dicséret, és a zarándok azt kéri, hogy „nyisd meg az égi béke szép honát, hol zenghessünk Neked hallelujá!"

A zarándokok egymással is találkoztak. Milyen nagyszerű lehetett, amikor elteltek hónapok, és becsatlakoztak egy-egy úton a zarándokseregbe, akkor régi

ismerősök találkoztak. Mi történt veled? Mi volt az elmúlt hónapokban? És elmondták az örömeiket, bajaikat, elmondták a nehézségeiket meg a küzdelmeiket, és együtt hordozták a lelki terheket. Néhány héttel ezelőtt történt, hogy két asszony beszélgetett itt a kertben. Amikor odamentem hozzájuk, akkor örömmel elmondták, hogy egyik itt lakik, csak a nyolcas istentiszteleten volt most, a másik nem is Magyarországon lakik, jöttek a 91-es vagy 291-es busszal, és mikor felszállt az egyik, felszáll a másik, akkor egymásra néztek, és azt mondták, hogy: ugyanoda megyünk? Pedig soha nem találkoztak eddig. Rákérdeztek a másikra, mert látszott az öltözeten, a mosolyon, a derűn, az arcon, hogy ugyanoda mennek. Testvérek, Isten népének, a zarándokseregnek ma is ez az ajándéka, hogy mi ugyanoda megyünk, ugyanarra tartunk, ugyanoda igyekszünk. És amikor egymással találkoztak, dicsőítették azt az Urat, aki az elmúlt időben megtartotta és hordozta őket.

Nézzük ennek a zsoltárnak a második nagy üzenetét! Azt mondja itt a zsoltáríró: szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az új fordításban így olvassuk: tekintetem a hegyekre emelem, honnan jön az én segítségem? A második versben válaszol, hogy: segítségem az Úrtól van, aki teremtette a mennyet és a földet. Nagyon fontos az, hogy az ember hova néz. Hova tekintünk? Ha valaki találkozott vak emberrel, azt tudja, hogy a vak nem néz sehova, csak egy irányba. Mereven, egy irányba néz, mert a tekintetét nem fordítja ide-oda, vagy hang, esetleg más irányába. A gyereknek azt mondja a szülő, hogy: a lábad elé nézz! Mert mit csinál a gyerek? Össze-vissza a tekinget, aztán hol ide lép, hol oda, általában rosszul. Van olyan gyerek, ismerek olyat, ha egyenesen néz, akkor biztos, hogy valami rosszat csinál, valamit összetör, valamit lever. A lábad elé nézz! Vagy amikor két ember megy a járdán, és annyira beszélnek egymással, hogy egyikük nekimegy a villanyoszlopnak, mert nem előre néz. Lót feleségéről azt mondja a Biblia, hogy hátratekintett, és ez lett a veszte. Pedig az Isten angyala azt mondja neki, hogy: előre nézz, a hegyre, menekülj, hogy el ne vessz! Amikor 20 évesen tanultam autót vezetni, akkor volt egy ilyen szabály, hogy hátra kellett néznünk, hogy a hátunk mögött jön-e valami. Ha sávot változtattunk, ha előztünk, hátra kellett tekinteni. Én akkor is rebellis voltam, hogy: miért néznék hátra? Az autóvezetőnek előre kell nézni azóta, mióta feltalálták a visszapillantó tükröket, de a vizsgabiztos megkövetelte, hogy nézzünk hátra. Erre azt csináltam, hogy nem is néztem, csak a fejem odafordítottam gyorsan, aztán néztem a tükörbe. Milyen érdekes, hogy aki a visszapillantó tükörbe hátranéz, még a nevében is benne van, hogy visszapillantó, mert csak egy pillanatra szabad belenézni. Mert ha oda pillantok, hogy ki jön a hátam mögött, ugyanakkor előre is kell, hogy nézzek! Vasutasok mondták régen, hogy szemed a pályán legyen! Ruth könyvében úgy olvassuk, hogy: szemed a mezőn legyen, amelyet aratnak! „Szemem a hegyekre emelem”, van olyan írásmagyarázó, aki azt mondja, hogy itt egy betű van a héberben a szó között, és hogyha azt az egy betűt esetleg elírták a masszoréták annak idején, akkor azt úgy kell fordítani, hogy „szemem a hegyek fölé emelem”. Szerintem nem írták el, mert azok ötször megnézték, hogy jól írták-e le. Minden könyv végén meg-

számolták, hány szó, hány betű, és hogyha nem egyezett a másolattal, mert nem tudtak fénymásolni még, akkor eltépték a másolatot. A zsoltáríró se azt gondolja, hogy a hegyekre, hanem az Úrra. Mint ahogy Mikeás: „de én az Úrra nézek szüntelen”. Milyen érdekes testvérek ez: szemem a hegyekre emelem, honnan jön az én segítségem? Mikor mentek fel a lépcsőkön, a grádicsokon a zarándokok, ezért nem csak zarándok-zsoltár, hanem grádicsok éneke is, addigra már elfáradtak, és lehet, hogy már el is csüggedtek, mert elcsigázta őket az út. Honnan jön az én segítségem? A második versben rögtön válaszol: „az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette a mennyet és a földet.” Testvérek, lehet, hogy a hívő ember is néha meginog egy pillanatra. Kitől várhatok segítséget? De aztán a második versben rögtön mondja, mintegy magának válaszolva, hogy az én segítségem az Úrtól van. Mindent kizár, és azt mondja, hogy nincs másban segítség, nincs másnál oltalom, csak Tőle várhatom a segítséget.

Testvérek, azt szeretném hirdetni, hogy milyen jó, aki az Urat így ismeri! Milyen jó, akinek Isten így jelenti ki magát, hogy nem másban, csak Tőle jön a segítség! Ezért fontos, hogy a hívő ember az Úrra nézzen, és nem csak időlegesen, mert nagyon sok ember van, akinek csak időleges istenlátása van. Csak időnként szeretne az Úrra nézni. Miért? Hogy segítsen gyorsan: jaj, Istenem, csak most segíts! Holnap már nem kell, de a nehézségben, egy döntésben, most kérem, hogy egy szorult helyzetben segíts! Azt mondja a zsoltáríró, hogy: az én segítségem az Úrtól van. Ez azt jelenti, hogy onnan volt, most is onnan várom, és a jövőben is onnan jön az én segítségem, mert az Úrnál nincs változás, vagy változásnak árnyéka. Nagyon fontos, hogy tudja ezt, hogy a segítség az Úrtól van, mégpedig attól az Úrtól, aki teremtette az eget és a földet, mert a hit abba az Istenbe kapaszkodik, testvérek, aki a világ teremtésekor beleszólt a semmibe, hogy legyen, és lett! Beleszólt a sötétbe, amikor olvassuk, hogy sötétség volt a mélység színén, és lett világoság, és létrejött mindaz, amit Isten alkotott. Nagyon fontos, testvérek, hogy az Istent úgy ismerjük, hogy azért tud rajtunk segíteni, mert Istennek van ereje és hatalma segíteni. Ha megteremtette az eget és a földet, a látható és a láthatatlan világot, akkor az én kicsi problémámon is tud segíteni. Ezt jelenti a bizalom, hogy Isten csodájának és nagy tetteinek a fényében járok. Az igehirdetésnek is mindig ez az alapgondolata. Amikor Isten az ő igéjének hirdetésére ad parancsot, akkor úgy adja azt a parancsot, hogy az Ő nagy dolgait hirdessük. Azt, hogy a hirdessétek annak nagyságos dolgait, aki a sötétből az Ő csodálatos világoságára hívott titeket. A Bibliában az is nagyon érdekes, hogy mit nem olvasunk. Nem csak az az érdekes, hogy mit olvasunk, hanem az, hogy mit nem olvasunk. Miről nem olvasunk a 121. zsoltárban? Arról, testvérek, hogy a zsoltáríró nem mondja meg, hogy Isten hogyan, miként segítsen rajta. A hit ezt is jelenti, hogy majd az Isten tudja, az az Ő hatáskörébe tartozik, hogy rajtam hogyan fog segíteni. Tőle jön a segítség, de hogy miképpen, azt majd Ő dönti el. A héten beszélgettem valakivel, és akkor ragyogott fel nekem is ez. Ez a testvérünk valamiben segítséget kért Istentől, és beszélgettünk arról, hogy az angyalok is segítségül vannak. Akkor lett nekem is világos, hogy angyalt sem kérhetünk, hogy segítsen nekünk, ha-

nem csak azt az Istent kérhetjük, aki angyalt küldhet a segítségünkre. Tehát, az angyalokhoz se szabad imádkozni, ez nagyon világos tanítása a Bibliának! Nem, hogy szentekhez meg megholtakhoz, a Biblia még ezt is megtiltja, hanem ahhoz az Istenhez, aki rendelkezik az angyalokkal. Azt mondja Jézus, megüresített állapotban, hogy: „kérhetném én az Atyát, és küldene tizenkét sereg angyalnál is többet." Máshol azt mondja az ige, hogy: „angyalainak parancsol felőled". Istennek jogában és hatalmában áll úgy, akkor és olyan segítséget adni, amit a javadra fordít. Lehet, hogy angyalainak parancsol, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe, vagy hogy az Úr angyala tábort járjon az Őt félők körül, és minden bajukból kimentse őket. És lehet, hogy másképpen küld majd segítséget. Akik az Úréi vagyunk, sokan tudnánk történeteket mondani, hogy Isten hogyan és miként készített egy-egy helyzetben nekünk segítséget.

Azt mondja harmadszor: „nem engedi, hogy lábad inogjon, nem szunnyad el a te őriződ." Tudniillik a zarándokok útjának az utolsó szakasza volt a legnehezebb. Jeruzsálemet a 125. zsoltár szerint hegyek veszik körül, de ne magas hegyekre gondoljunk, amilyenek Ausztriában vannak! Azon a vidéken, ahol a Biblia íródott, még egy nagyobb dombot is hegynek neveznek, és az utolsó szakaszon kellett átkelni ezeken a hegyeken. Ezen az úton nem csak zarándokok voltak ám, hanem rablók is. Tudjuk az irgalmas szamaritánus példázatából, hogy ezen az úton mohó emberek is voltak, akiknek fájt a foguk a zarándokok pénzére, meg az általuk vitt állatokra. Ekkor vitték fel az áldozati állatot, és bizony a rablók kifosztották ezeket a zarándokokat, és felmerült a dilemma, hogy nem szunnyad-e el a te őriződ. Mintha a zsoltáríró feltette volna a kérdést, hogy: honnan jön az én segítségem? A segítség az Úrtól van, mert bizonyos benne, mert csak ideig-óráig csügged el. Mintha a következő verseket már egy másik zarándok mondaná neki: nem engedi, hogy lábad inogjon, nem szunnyad el a te őriződ. Isten ezért szerkeszti egybe az Ő népét, hogy egyik segítse a másikat, biztassa, bátorítsa a másikat. Ebben a zsoltárban ötször fordul elő ez a kifejezés, hogy őrző. Isten őrzi az övéit. Fontosnak tartották a reformátorok, hogy a Heidelbergi Káté első kérdés-feleletében három dolgot említ, hogy mi a hívőnek a nagy kiváltsága. Az első az, hogy az ördög minden hatalmából megszabadított. A második, hogy úgy megőriz, és meg fog őrizni. A harmadik, hogy Szentlelke által az örök élet felől bizonyossá tesz. Tehát a szabadítás, a megőriztetés és a bizonyosság. Nem lehet kétségem, nem kell kételkedjek, mert az örök élet felől bizonyossá tesz. Testvérek, az a hívő ember, aki ezt a hármat el tudja mondani. Aki ezt a hármat nem tudja elmondani, az lehet vallásos, de hívő ember nem. Az ördög minden hatalmából megszabadított, meg fog őrizni, ahogy a jó pásztor őrzi a juhait. Dávid azzal megy a királyi udvarba, hogy ő megőrizte a juhokat. Akkor a mi jó Pásztorunk hogyne őrizne meg bennünket? Azt mondja, hogy nem szunnyad el a te őriződ. A zsoltár azzal kezdődött, hogy szemünket oda emeljük Istenhez, és azzal folytatódik, hogy Isten meg nem hunyja le a szemét. Azzal kezdődik, hogy én az Úrra nézek, és azzal folytatódik, hogy Isten meg rám néz, és Ő nem fog szunnyadni, Ő nem alszik el.

Az elmúlt napokban két olyan baleset is volt, amikor kamionsofőrök elaludtak. Vezetés közben én is többször észrevettem magamon, hogy a fejem le akar csuklani, de Isten még mindig felemelte, még eddig megőrzött. Testvérek, mikor valaki elalszik, és az életével fizet, azért az Isten nem alszik el. Nincs szabadságon, nincs szabadnapja, mert azt mondja, hogy nem szunnyad az Izráel őrzője. Testvérek, nem nagy dolog ez, hogy Isten szemmel tart bennünket? Szemei, mondja az ige, az igazakon vannak, fülei azok kiáltásán. Ne félj, mert nem szunnyad! Lehet, hogy te úgy gondolod, hogy ezt az Isten nem látja, erről nem tud, de látja és tud róla, és idejében el fogja küldeni segítségét, az Úr őriz téged! Mert ma is vannak fosztogatók. Lehet, hogy a fosztogatók nem a pénzünkre vagy az áldozati állatainkra vágynak, de fosztogatnak bennünket a rablók. Fosztják nemcsak a pénzünket, lehet, hogy az erőnket, az idegeinket. Lehet, hogy valaki olyan munkahelyen dolgozik, hogy fosztogatják az idegeit. Lehet, hogy olyan főnök a munkahelyen, akinek fosztogatják a tűrőképességét. Sok mindent lehet fosztogatni. Rabolják esetleg az időnket. Beszélgettem valakivel, aki azt mondta, hogy fosztogatják a lelki örömét. Vannak ma is útonállók. Az úton járókat útonállók fosztogatják. Milyen jó, ha valaki úton járó és nem úton álló! Ha valaki ezen az úton áll, az már gyanús. Miért áll? A hívő élet dinamikus. A hívő élet nem statikus, mert lehet az úton állni, és lehet az úton járni.

Mi a boldog cél felé megyünk. Bennünket arra int Isten igéje, hogy fussuk meg! Kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő teret! Még csak nem is, hogy járj, hanem azt mondja Isten, hogy siess ezen az úton! Az Úr a te őriződ! Azt mondja Pál apostol a Filippi levélben, hogy: „semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és az Isten békessége meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Jézus Krisztusban!” Isten népét Mózes idejében az Ároni áldással áldotta meg az Úr: „az Úr áldjon és őrizzen meg téged!” Még erről hadd szóljak, hogy az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobb kezed felől! Isten úgy is őriz bennünket ezen az úton, hogy árnyék lesz számunkra. Két dolgot jelent az árnyék. Az egyik, amit kevésbé szoktunk figyelembe venni, hogy követi az embert. Ahol van világosság, ott van árnyék. Az árnyék mindig ott van velünk. Hogy „az Úr a te árnyékod,” az azt jelenti, hogy nem marad el tőled, mindig követ. A másik, amit az árnyék jelent, az az, amit most sokan tapasztalnak.

Arra gondoltam, hogy ma reggel a Balatonon hányan keresték az árnyékot, hogy a fa lombja alatt tegye le a takaróját, meg a nyugágyat! Ilyen időben mit jelent az árnyék? A madárvilágban, amikor az anya vagy apa madár kiterjeszti a szárnyát, hogy a fiókát ne érje a Nap, milyen csodálatos! Őt sütheti, de a fiókát ne érje a Nap, mert ő még gyenge, ő még kicsi! Az Úr a te árnyékod, mondja az ige, kiterjeszti szárnyait, árnyékával takar be téged. Ebből merítettek erőt a zarándokok, testvérek. Milyen rossz az, akinek nincs ilyen erőforrása! Milyen rossz, amikor lemerül a telefonunk, és nincs áramforrás, nem tudjuk hova bedugni, feltölteni! A zarándokok oda csatlakoztak az élő Istenhez, és feltöltötték a lelki életüket Isten csodáival, az arra való emlékezéssel. Feltöltötték ezzel, hogy Isten vigyáz, mert nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrzője.

Végül, testvérek, befejezésül hadd olvassam fel, amit Kálvin ír ezzel kapcsolatban! „Isten őrzi és védi az övéit. Még ha látszólag már nagyon is megtapasztaltuk, mit jelent Isten védelme, akkor is azonnal úgy reszketni kezdünk a hulló falevél zörejére, mintha Isten teljes mértékben elfelejtkezett volna rólunk. Belegabalyodván megannyi szentségtelen kételkedésbe, s oly hajlamos lévén a bizalmatlanságra, ebből az igeszakaszból megtanuljuk, ha ez a néhány szavas mondat nem elég a számunkra, akkor össze kell szednünk mindazt, ami csak az egész Szentírásban megtalálható Isten gondviseléséről, mindaddig míg ez a tanítás, hogy Isten vigyáz ránk, mélyen bele nem gyökerezik szívünkbe! Így a rátámaszkodás által egyedül az Ő őrizetére, búcsút inthetünk minden hiábavaló világi magabiztosságnak!” Adjon ehhez nekünk hitet, bizalmat, istenismeretet a mi drága Urunk, aki teremtette az eget és a földet, aki nem engedi, hogy lábad inogjon, nem szunnyad a te őriződ, és aki a mi árnyékunk a mi jobb kezünk felől.

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálásan köszönjük, hogy tanít bennünket az ősi zsoltár, és ma is igaz, hogy az Úr a mi őrizőnk, Pásztorunk. Köszönjük, hogy szüntelen védelem Ő nekünk. Taníts így megismernünk Téged, és taníts így hinni Benned és hinni Neked! Vezess a mi zarándokutunkon, és kérünk, Urunk, hogy akikkel együvé helyeztél egy útra, azokkal békességben és szeretetben tudjunk haladni! Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős, hordjuk, emeljük önként, kin gyöngesége győz! Add, hogy egymást tudjuk bíztatni és bátorítani, de mindig igei, mennyei bátorítással, és mindig a Beléd vetett bizalomra figyelmeztetve!

Ámen

